

Christian Wass

Forum for talere
Januar 2010

Et nyhetsbrev fra Talerforum

Nyttårsforsettet som forandrer både ditt og andres liv

2010 er her. Et nytt år med nye muligheter. Et blankt ark som skal fylles med nye erfaringer. Det er både spennende og litt skremmende. Er det noe vi kan gjøre for å forberede oss på uforutsette hendelser? Ja det er det. I mange år har jeg hatt samme nyttårsforsett. Et løfte som jeg kommer til å fornye hvert år resten av mitt liv. Et løfte jeg aldri vil kunne holde helt, men som jeg vet at har en positiv innvirking på tilværelsen så lenge jeg lever. Kanskje du begynner å bli litt nysgjerrig på hva det handler om? Jeg skal la deg vente enda liten stund.

I tjuze år, tre måneder og femten dager var jeg en helt vanlig gutt med fremtidsdrømmer om utdanning, karriere og familie. Drømmene var nok litt naive og rosenrøde, men hva visste jeg om livet? Jeg var jo bare tjuze år. En varm sommerdag i august 1992 ble alt forandret. Et skjebnesvangert stup fra en badebrygge resulterte i brukket nakke og varig lammelse. En drastisk forandringsprosess begynte, jeg var tvunget til å bygge opp et nytt menneske både fysisk og psykisk.

Nå mange år senere har jeg likevel oppnådd de framtidsdrømmene jeg hadde som ung. Veien hit har ikke vært lett, men jeg har gjort uendelig mange erfaringer og blitt rik på livsvisdom. Mitt nyttårsforsett henger sammen med en av disse erfaringene. Som tjuzeåring er man på vei inn i voksenlivet, man vil klare seg selv, stå på egne bein. Etter ulykken var jeg helt avhengig av andre og det tok lang tid å lære å akseptere det. Det gikk ganske fort å venne seg til å få hjelp fra pleiepersonell. Hovedsakelig fordi det finnes så dyktige, lydhøre og empatiske ansatte innen pleieomsorgen. Det var vanskeligere å skulle motta hjelp fra familie og venner. Det handlet om å finne en balanse mellom deres vilje til å hjelpe og min egen evne til å ta imot. Det aller vanskeligste var å akseptere hjelp fra ukjente mennesker, men etter åtte år kom vendepunktet.

En dag da jeg fordypet i tanker rullet hjem fra jobben, kjørte jeg rett inn i en blå byggkonteiner. Det ble bråstopp og jeg var en hårsbredd fra å dette ut av rullestolen. Den myke skinnmappen jeg hadde på fanget falt ned på gaten. Da jeg hadde summet meg gjorde jeg et forsøk på å ta opp mappen

Christian Wass

Christian Wass foreleser om forandringsprosesser og personlig lederskap.

For mer informasjon om Christian Wass - [klikk her!](#)

Christian Wass

Forum for talere
Januar 2010

Et nyhetsbrev fra Talerforum

Nyttårsforsettet som forandrer både ditt og andres liv

min, men misslyktes. Ved andre forsøk dukker det plutselig opp en arm fra hver sin kant, tilhørende to forskjellige personer. En mann og en kvinne. I munnen på hverandre sier de. - Jeg tar den! Forundret kikker jeg opp mens mannen får tak i mappen og legger den på fanget mitt. Jeg takker for hjelpen og mannen og kvinnen går leende videre. Litt forvirret begynner jeg å fundere på hva det var som skjedde når to personer i akkurat samme sekund tilbød seg å hjelpe. Langsamt begynner jeg å le, varmen brer seg i kroppen og jeg får en innsikt som nesten kan betraktes som en åpenbaring.

Mennesker liker å hjelpe til!

Det tok meg altså åtte år å innse dette. I dag kvier jeg meg ikke for å be ukjente mennesker om hjelp. Jeg er heller ikke spesielt bekymret for forandringer i tilværelsen for jeg VET at mennesker er innstilt på å hjelpe når det trengs. I arbeidslivet har jeg aldri følt at folk nedvurderer meg fordi jeg trenger mer hjelp enn normalt, tvert i mot. Folk rundt meg opplever mitt avslappede forhold til det å be om hjelp som en styrke. Ikke som et tegn på svakhet. Dessuten er det smittsomt. I de arbeidsmiljøene jeg har vært har klimaet blitt mykere. Folk som omgir meg får lettere for å be om hjelp selv også. Hvem ønsker vel ikke å ha et slikt arbeidsmiljø?

Slik er mitt nyttårsforsett.

Å våge å be om hjelp!

Det er ikke et tegn på svakhet. Det er et tegn på styrke.

Christian Wass